

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH					
Zbor/dátum	2.	9.	16.	23.	30.
Trnava	K. Badinský	F. Varga	K. Badinský	K. Badinský	F. Varga
Sereď	D. Dubovský	M. Moskaľ	F. Varga	L. Peško	K. Badinský
Piešťany	J. Turóci	K. Badinský VP		A. Lacika	

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA	MIESTO	ČAS
Pondelok Trnava, študijná skupina - kniha Genezis	Kapitulská 23	18:30 hod.
Utorok Sereď, študijná skupina - Evanjeliá	on line	19:00 hod.
Streda Trnava, študijná skupina - Evanjeliá	on line	19:00 hod.
Štvrtok Modlitebné stretnutie	on line	19:30 hod.
Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line	20:30 hod.
Piatok Piešťany, študijná skupina - Evanjeliá	on line	19:00 hod.
Sobota: Sobotná škola		09:00 hod.
Kázanie z Božieho slova (+ on-line/ trnava.casd.sk/youtube kanál)		10:45 hod.
Popoludňajšia pobožnosť		

NARODENINÝ V APRÍLI:

Ale ja sa nadejem na tvoju milosť; moje srdce bude plesať v tvojom spasení.
Spievať budem Hospodinovi, lebo on dokoná za mňa. (Žalm 13,6)

Trnava	Sereď a Piešťany
5. Denisa Marcinková	15. Hanka Kabová
6. Jozef Brezina	29. Štefan Farkaš
6. Alexandra Dananaiová	16. Katarína Hajdušková

Myšlienky skúseností/múdrostí:

„O päťdesiat rokov nebude dôležité, aké si mal auto, v akom dome si býval, koľko peňazí si mal na účte alebo ako vyzerali tvoje šaty. Svet však bude možno o trochu lepší, pretože si zohral dôležitú úlohu v živote nejakého dieťaťa.“ (autor neznámy)

„Všetko zlo v živote pochádza od duševnej prázdnoty, nudy, lenivosti, a všetko to sa nevyhnutne stane, keď si človek zvykne žiť na účet iných.“ (A.P. Čechov, lekár a spisovateľ)

„Život nie je taký krátky, aby nestačil na zdvorilosť.“ (R.W.Emerson, filozof)

KONTAKTY:

BOHOSLUŽBY: DOP / POPOLUD.

Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk	9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk	9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk	9:30 / 14:00 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com	

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT

APRÍL 2022

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

OTÁZKA, KTORÁ MI ZMENILA ŽIVOT

Pred niekoľkými rokmi som mal tú česť vyučovať na pastoračnej škole. Moji študenti boli hladní po Bohu a ustavične som hľadal spôsoby, ako by som ich vyzval k väčšej zamilovanosti do Ježiša – tak, aby začali volať po oživení v cirkvi. Natrafil som na jeden citát, ktorý najčastejšie pripisujú reverendovi Samovi Pascoemu. Je to krátky výklad dejín kresťanstva a znie takto: „Kresťanstvo má svoj počiatok v Palestíne - tam išlo o spoločenstvo. Potom sa presťahovalo do Grécka a stalo sa filozofiou. Potom sa presunulo do Talianska a stalo sa inštitúciou. V Európe sa z neho stala kultúra a po príchode do Ameriky sa zmenilo na podnik.“

Niektorí zo študentov boli len 18-19 roční, sotva vyrástli z plienok – a chcel som, aby pochopili a ocenili dôležitosť posledného riadku. Preto som dodal pár vysvetľujúcich slov: „Podnik znamená biznis.“ Marta, najmladšia v triede, po chvíli zdvihla ruku. Nevedel som si predstaviť, čo by sa mohla spýtať. Myslel som si, že ten krátky výklad si nevyžaduje vysvetlenie a že som si počínal vynikajúco. Jej zdvihnutú ruku som však vzal na vedomie. „Áno, Marta?“ Položila jednoduchú otázku: „Biznis? A nemá to byť telo?“ Netušil som, kam tou otázkou mieri a napadla mi jediná odpoveď: „Áno.“ Pokračovala: „Ale keď sa telo stane biznisom, nie je z neho prostitútka?“

V miestnosti nastalo hrobové ticho. Niekoľko sekúnd sa nikto nepohol, ani nič nepovedal. Boli sme ohromení a báli sme sa niečo povedať, lebo sme cítili záplavu Božej prítomnosti a vedeli sme, že sme na svätej pôde. V tých posvätných okamihoch som sa zmohol len na to, že som si pomyslel: „To bola trefa, kiežby mi to bolo napadlo.“ No neodvážil som sa povedať to nahlas. Vedenie v mojej triede prevzal Boh. Martina otázka mi zmenila život. Šesť mesiacov som o nej premýšľal prinajmenšom raz denne. „Ak sa telo stane biznisom, nie je z neho prostitútka?“ Na túto otázku je len jedna odpoveď: „Áno.“ Je to tragédia, ale americká cirkev je plná ľudí, ktorí nemilujú Boha. A ako ho môžeme milovať? Veď ho ani nepoznáme – myslím tým tak skutočne. ... Trvám na svojom výroku, že väčšina amerických kresťanov nepozná Boha – tak, aby ho milovala. Tento stav je spôsobený tým, ako sme prišli k Bohu. Väčšina z nás k nemu prišla, lebo nám povedali, čo pre nás urobí. Sľúbili nám, že nás požehná a po smrti nás vezme do neba. Zosobášili sme sa s ním kvôli jeho peniazom a je nám jedno, či žije alebo zomiera, kým môžeme od neho dostávať. Božie kráľovstvo sme premenili na biznis a obchodujeme s jeho

pomazaním. Nemalo by to tak byť. Dostali sme príkaz, aby sme milovali Boha a sme povolaní byť Kristovou nevestou – a to je ohromne dôverná záležitosť. Máme byť jeho milencami. No ako máme milovať niekoho, koho ani nepoznáme? A ak ho aj poznáme, je to zárukou, že ho budeme skutočne milovať? Sme milenky alebo prostitútky?

Jedného dňa som znovu premýšľal o Martinej otázke a napadla ma ďalšia: „Aký je rozdiel medzi milenkou a prostitútkou?“ Uvedomil som si, že obidve robia mnohé veci rovnako, ale milenka ich robí z lásky. Prostitútka lásku predstiera, no len kým platíte. A spýtal som sa: „Čo by sa stalo, keby mi Boh prestal platiť?“

Niekoľko nasledujúcich mesiacov som dovolil Bohu, aby ma skúmal a odkrýval moje motívy, prečo ho milujem a slúžim mu. Som skutočne jeho verným milencom? Čo by sa stalo, keby mi prestal žehnať? Čo keby pre mňa už nikdy nič neurobil? Ešte stále by som ho miloval? Chápte ma správne, prosím, ja verím v Božie zaslúbenia a požehnania. Tu nejde o to, či Boh žehná svoje deti, ide o stav môjho srdca. Prečo mu slúžim? Sú jeho požehnania v mojom živote darom od milujúceho Otca alebo je to mzda, ktorú som si zaslúžil či úplatok/odmena, aby som ho miloval? Milujem Boha bezpodmienečne?

Trvalo mi niekoľko mesiacov, kým som sa týmito otázkami prebojoval. Ešte aj teraz uvažujem, či sa moja túžba milovať Boha vždy zhoduje s mojím postojom a správaním. Vždy znovu sa prichytím pri tom, že ma Boh sklamal a že som naňho našťavaný, lebo mi nenaplnil niektorú životnú potrebu. Obávam sa, že toto nikdy celkom nevyriešim, ale viac než čokoľvek iné chcem byť verný v láske k Bohu.

David Ryser

Akú hodnotu má naša staroba?

Keď zomrie človek, ktorý nemal ani 60 rokov, spozorníme. Ak nedovršíl ani 50, sme prekvapení. A keď nedosiahol ani 40 či 30, šokuje nás to. Už z toho badať, že túžba nezomrieť „predčasne“ - dožiť sa staroby, je v nás zakorenená. Áno, túžime doputovať do seniorského veku a žiť v ňom, hoci ne jeden súčasník sa staroby obáva. Veď seniorský vek charakterizuje nielen bohatstvo životnej múdrosti a skúseností, ale často aj únava, bremeno chorôb a slabosti. Stráca sa sila, zmysly - najmä zrak a sluch ne jedeného opúšťajú, vypadáva pamäť.

Mare Lacan napísal, že „hodnota staroby je rôzna podľa toho, či je staroba považovaná za cestu k úpadku, alebo k večnému blahu.“ Čím je pribúdajúci vek pre nás? Dozrievaním pre večnosť, alebo cestou k úpadku? Vekom nádeje alebo beznádeje? Pán Boh túži, aby sa našimi stali prvé z uvedených možností. Aj starý človek totiž môže byť krásny. V akom zmysle? Krásny starý človek nie je ten, kto zostáva i v seniorskom veku telesne zachovalý, ale ten, kto duchovne zreje, kto prináša ovocie Svätého Ducha: lásku, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť (Gal 5,22-23a). Nebolo by múdre báť sa

staroby, (kto vie, či sa jej vôbec dožijeme?); bojme sa radšej zarmútiť Boha. Nemajme obavy pred vráskami na tvári, ale pred vráskami na duši - pred hriechom.

V Evanjeliu podľa Jána (12,35-36) Pán Ježiš hovorí: *Ešte na krátky čas je svetlo medzi vami. Choďte, kým máte svetlo, aby vás neprikvačila tma; kto chodí v tme, nevie, kam ide. Kým máte svetlo, verte v svetlo, aby ste boli synovia svetla!* Svetlo má v tomto Kristovom výroku dvojaký význam. Je ním Ježiš sám, no aj spôsob života, ktorým sa usilujeme nezarmucovať Pána Boha - bojíme sa sklamať Hospodina. Z Krista prijímajme svetlo pre život - aj v seniorskom veku. Preto vierou v Pána Ježiša, smieme byť aj v starobe krásnymi ľuďmi.

Navzdory mnohým životným skúsenostiam nemajú ani tí najstarší skúsenosť s vlastnou smrťou. Nemôžeme presne vedieť, čo je smrť, avšak smieme vedieť KTO je život. Nie je až také dôležité vedieť ako zomrieme (náhle či po dlhšom utrpení) a kedy, v akom veku,... Podstatné je vedieť, kam smerujeme. Kto z Krista prijíma svetlo pre život, kto dôveruje Ježišovi, pre toho smie byť seniorský vek dozrievaním pre večnosť, nie cestou k úpadku. Pre toho je staroba vekom nádeje, nie beznádeje.

Pánove slová: Ešte na krátky čas je svetlo medzi vami nás upozorňujú na dobu milosti, ktorá sa pre nás raz skončí, na to, že je dôležité čerpať svetlo z Krista, aby sme v ňom vedeli chodiť, keď do nášho života vtiahne tma staroby, choroby, nevládnosti, keď sa priblížia roky, o ktorých povieme: nemám v nich záľubu. (Kaz 12,1). Kajúci lotor na kríži (Luk 23,40-43) je svedectvom, že začať dôverovať Ježišovi nie je neskoro ani v posledný deň života. Zle by sme však rozumeli, keby sme z toho vyvodili, že si pred Bohom môžeme dovoliť byť vypočítaví. Tomu, kto by chcel s Božou milosťou kalkulovať treba vedieť, že kto sa po väčšinu života o Hospodina nezaujímal, komu Pán a Božie veci boli ľahostajné, ten sa v seniorskom veku sotva stane vrúcnejším vo viere vrúcnejším a dychtivejším po Bohu. Spomínam si na jednu veriacu starenku, ktorej zdravotný stav sa za posledný pol rok pred jej skonom tak prudko zhoršil, že nepoznávala už ani svojich najbližších. Keby v čase, kým mala telesnú i duševnú silu nečerpala z Krista, keby, povedané slovami z Jána 12. kap., neverila v svetlo, kým mala svetlo, nechodila vo svetle, kým ju neprikvačila tma (choroby), v závere jej pozemskej púte by už na to nemala príležitosť. Preto z Krista prijímajme svetlo pre život. Ako? Tak, že budeme vďační za to, čo Ježiš pre nás podstúpil na kríži: bol opustený Bohom, aby nik z nás nemusel byť Bohom opustený - ani v starobe, ani pri zomieraní. Celkom prakticky: navzdory všetkému komplikovanému, čo prináša seniorský vek, si denne všimnime aspoň tri veci, za ktoré môžeme Bohu poďakovať. Pán Boh spravidla koná cez ľudí, nezabudnime mať pre nich dobré slovo. Staroba, hoci nezriedka späť s chorobami, nie je to najhoršie. Najhoršie je pohrdáť Božou láskou, milosťou a trepezlivosťou. Najhoršie je zriecť sa viery v Krista. Kto sa jej nezrieka, ten môže i v seniorskom veku vyznávať s básnikom L. Fričovským: „To najlepšie ešte len príde! Ten bude aj v starobe krásnym človekom, tomu bude svietiť Kristus i v hodine skonu.“

Mgr. Martin Sefránko farár, Bratislava